

[Ih Nørlund.]

sammen. Der er nogle af dem, jeg godt synes jeg vil gentage.

Det, jeg spurgte udtrykkeligt om, var, om den nuværende regering var enig i de afstemninger, som den forrige regering havde beordret i FN vedrørende holdningen til Palæstina og til PLO. Det fik jeg ikke noget svar på, for der skulle siges frækheder i stedet for.

I den forbindelse spillede udenrigsministeren med musklerne, da han talte om Israels forhold til FN. Jeg synes egentlig, det havde været passende i samme forbindelse lige at erindre sig, at der i anledning af den resolution om det palæstinensiske folks rettigheder, som blev vedtaget med stort flertal i FN, var folk her i landet, folk, som normalt ikke sidder så langt fra udenrigsministeren, som direkte forlangte, at i anledning af denne resolution skulle Danmark forlade FN. Det havde været passende også at komme med nogle betragtninger i den retning, når der sådan skulle spilles med musklerne.

Med hensyn til videreførelsen af den positive europæiske udvikling, har flere talere i debatten her givet udtryk for den bekymring, som vi alle sammen nærer med hensyn til den plan, som udenrigsministeren har gjort sig til talsmand for med hensyn til, at der kan ske en udtrækning af hele den afspændingsproces og den overgang til andre mellemstatslige forbindelser i Europa, som er håbet, der knytter sig til Europakonferencen. Også hr. Lasse Budtz fremførte disse betænkeligheder.

Jeg vil godt understrege, at noget af det, der ligger i situationen nu, er, at der er muligheder for at handle i tide for at gøre Europa til et fredssikret område. Det er ikke givet, at man har tid til at skubbe løsningen af alle disse vigtige problemer ud, for så kan andre kræfter komme og gribe ind i udviklingen. Derfor er det så uhyre vigtigt at få alle former for afspænding og en styrkelse af afspændingen til at slå igennem.

Derfor burde udenrigsministeren også være lidt mere åben over for, hvad forslaget om en atomfri zone i Norden kunne betyde. Det kunne netop være en af den slags handlinger, som konsoliderede afspændingen, og udenrigsministeren må være opmærksom på, at hans logik svigter, når han bare hen-

viser til, at Norden for øjeblikket er en atomfri zone. Det, som forslaget drejer sig om, er jo en forpligtende forsikring om, at det også forbliver en sådan zone, også med de rettigheder, det kan give i international politik og kræve af respekt for Nordens interesser.

Med hensyn til oliepolitikken og alt, hvad der knytter sig dertil, som jeg tror for sin vis hører til de allervigtigste ting, kunne jeg godt have ønsket at føje nogle yderligere bemærkninger til, men jeg bliver nødt til at springe over til spørgsmålet om Portugal, som hr. Arne Christiansen også talte om. Hr. Arne Christiansen er også en mand af stærke og klare meninger, som det blev sagt. Han hører til NATOs militante fløj. Han er en upåklagelig forsvarer af kapitalismen, og jeg tror ikke, jeg har fornærmet ham ved at sige de ting. Han har også roligt båret alliancen med det fascistiske Portugal. Derfor synes jeg faktisk, at ministeren snarere skulle være beroliget ved den bekymring, som hr. Arne Christiansen frembærer her. For den situation, som åbenbart foruroliger ham, er jo den, der netop nu er opstået ved, at et reaktionært kup er blevet standset, er blevet forhindret, og at der er gennemført sådanne foranstaltninger, som jeg meget vel ved at hr. Arne Christiansen ikke er tihænger af, som nationalisering af forsikringsvæsenet og af bankerne. Men det kan vel ikke være det, som skulle forurolige udenrigsministeren, som har forskellige partiprogrammer, hvor den slags står smukt og udmærket i. Men sagen er også, og det synes jeg, udenrigsministeren burde erindre sig i denne forbindelse, at det, som er baggrunden for bedømmelsen af udviklingen i Portugal eller bør være det, i allerhøjeste grad også er, hvad der skete i Chile.

En af de erfaringer, man netop dér gjorde, var, at det viste sig nødvendigt at føre et sådant modstød imod de reaktionære kræfter i landet, at de kom ud af de økonomiske og andre samfundsmæssige magtpositioner. Var de kommet ud af dem, havde de ikke været i stand til at foretage det reaktionære kup, der var tale om. Derfor tror jeg, der er meget at lære her, og jeg vil blot advare udenrigsministeren mod at se støtten til Portugal som et NATO-foretagende efter de linjer, som formentlig hr. Arne Christiansen bærer frem.